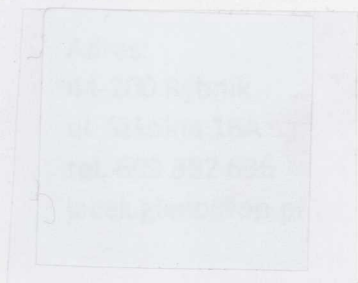

dr hab. prof. AM Jacek Glenc
Akademia Muzyczna
im. Karola Szymanowskiego
w Katowicach

Katowice.05.05.2020

RECENZJA

na temat rozprawy doktorskiej pana **mgra Michała Szkila** pt. *Tańce rumuńskie Béli Bartóka jako źródło jazzowych inspiracji*.

Zlecniodawca recenzji

Zlecniodawcą recenzji jest Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku tekst jednolity o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2017 roku poz. 1789) oraz § 2 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 roku (Dz. U. z 2016 roku poz. 1586 z późn. zm.) w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora.

Dotyczy

uchwał nr 75/2017 i 77/2017 Rady Wydziału Instrumentalnego z dnia 12 grudnia 2017 roku w sprawie:

- wszczęcia przewodu doktorskiego **mgra Michała Szkila** w dziedzinie: *sztuki muzyczne*, dyscyplinie artystycznej: *instrumentalistyka*;
- wyznaczenia recenzenta;

W świetle ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. nr 65, poz.595, ze zmianami Dz.U. nr 164, poz. 1365 z dnia 17.08.2005 r., tekst jednolity art.6, ust. 1, 3), Dz. U. z 2014 r. poz. 1852 oraz § 6 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 października 2015 roku (Dz. U. z 2015 roku poz. 1842) Rada Wydziału posiadała uprawnienia do przeprowadzenia przewodu na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej: instrumentalistyka.

Na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2017 roku było obecnych 35 osób, w tym uprawnionych do głosowania 27 osób. Rada Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu uchwałą nr 75/2017 podjęła decyzję o wszczęciu przewodu doktorskiego **mgra Michała Szkila** oraz wyznaczeniu promotora w osobie dr. hab.

prof. UR Zbigniewa Jakubka. Wyniki tajnego głosowania w sprawie podjęcia uchwały dotyczącej wszczęcia przewodu doktorskiego mgra Michała Szkila były następujące: oddano 27 głosów ważnych, w tym 20 na „tak”, 2 na „nie”, 5 „wstrzymujących się”. Wyniki tajnego głosowania w sprawie podjęcia uchwały dotyczącej wyznaczenia promotora dr. hab. prof. UR Zbigniewa Jakubka były następujące: oddano 27 głosów ważnych, w tym 22 na „tak”, 2 na „nie”, 3 „wstrzymujące się”. Rada Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu uchwałą nr 76/2017 podjęła decyzję w sprawie wyznaczenia recenzenta pracy doktorskiej mgra Michała Szkila w osobie dr. hab. prof. AM Katarzyny Stroińskiej-Sierant z Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu. Wyniki tajnego głosowania w sprawie wyznaczenia recenzenta dr. hab. prof. AM Katarzyny Stroińskiej-Sierant były następujące: oddano 27 głosów ważnych, w tym 19 na „tak”, 5 na „nie”, 3 „wstrzymujące się”. Rada Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. K. Lipińskiego we Wrocławiu uchwałą nr 77/2017 podjęła decyzję w sprawie wyznaczenia recenzenta pracy doktorskiej mgra Michała Szkila w osobie dr. hab. prof. AM Jacka Glenca z Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach. Wyniki tajnego głosowania w sprawie wyznaczenia recenzenta dr. hab. prof. AM Jacka Glenca były następujące: oddano 27 głosów ważnych, w tym 19 na „tak”, 2 na „nie”, 6 „wstrzymujących się”.

Do nadesłanego mi przez przewodniczącą Rady Dyscypliny Sztuki Muzyczne pisma, informującego o wszczęciu przewodu doktorskiego i wyznaczeniu mojej osoby recenzentem pracy doktorskiej pana **mgra Michała Szkila** pt. ***Tańce rumuńskie Béli Bartóka jako źródło jazzowych inspiracji*** została dołączona następująca dokumentacja:

- uchwała nr 75/2017 o wszczęciu przewodu doktorskiego **mgra Michała Szkila** i wyznaczeniu promotora w osobie dr. hab. prof. UR Zbigniewa Jakubka;
- uchwała nr 76/2017 o wyznaczeniu recenzentem pracy doktorskiej w osobie dr. hab. prof. AM Katarzyny Stroińskiej-Sierant;
- uchwała nr 77/2017 o wyznaczeniu recenzentem pracy doktorskiej mojej osoby;
- protokoły komisji skrutacyjnej z przeprowadzonych głosowań;

Niniejszym stwierdzam, że w świetle ustawy z dnia 14 marca 2003 roku, art.14 ust. 2 pkt. 2 Rada Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej we Wrocławiu podjęła prawomocną uchwałę o wszczęciu przewodu na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka oraz wyznaczeniu mojej osoby recenzentem pracy doktorskiej **mgra Michała Szkila**.

Podstawowe dane o kandydacie:

Pan **Michał Szkil** urodzony 28 września 1989 roku w Skarżysku-Kamiennej w rodzinie o muzycznych tradycjach. W roku 1996 rozpoczął naukę w Szkole Muzycznej I st. im. Zygmunta Noskowskiego w Skarżysku-Kamiennej w klasie fortepianu. Po ukończeniu nauki w tejże szkole rozwijał zainteresowania muzyką jazzową i improwizacją. Był również członkiem szkolnego big-bandu w Starachowicach, z którym występował podczas okazjonalnych koncertów oraz konkursów muzycznych, m.in.: *Big Band Festiwal* w Nowym Tomyślu. Zespół ten występował m.in. z: Stanisławem Soyką, Jerzym Głowczewskim czy Adamem Kawończykiem. Wiedzę i umiejętności z zakresu muzyki jazzowej doskonalił również podczas *Warsztatów Jazzowych* w Puławach (2004-2008), Pułtusku (2005-2006) oraz Brzozowie (2007-2009) kształcąc się pod okiem takich wykładowców jak: Tomasz Szukalski,

Piotr Wojtasik, Wojciecha Niedziela, Kuba Stankiewicz, Artur Dutkiewicz, Wojciech Groborz, Maciej Sikała, Grzegorz Nagórski, Jan Jarczyk.

W 2008-2011 studiował w PWSZ w Nysie na kierunku *Jazz i Muzyka Estradowa* w klasie fortepianu prof. dr hab. Wojciecha Niedzieli, uzyskując tytuł licencjata. Edukację kontynuował w tej samej specjalności (również u prof. W. Niedzieli) na studiach magisterskich w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach na Wydziale Kompozycji Interpretacji Edukacji i Jazzu, które ukończył z wynikiem bardzo dobrym uzyskując tytuł magistra sztuki. Będąc studentem Akademii Muzycznej uczestniczył w wielu warsztatach i kursach mistrzowskich z udziałem najwybitniejszych współczesnych muzyków jazzowych, takich jak: Kenny Garrett, David Liebman, Jack DeJohnette, Richie Beirach, Ernie Watts, Billy Childs, Ron Carter, Joe La Barbera, czy wybitnych polskich wykonawców – Adam Makowicz, Dariusz Oleszkiewicz, Andrzej Jagodziński.

W tym też okresie współpracował z różnymi zespołami, koncertując na festiwalach i w uznanych klubach jazzowych. Wraz z Lena Romul Quintet zdobył III miejsce na *Krokus Jazz Festiwal* w Jeleniej Górze (2009) oraz wystąpił na festiwalach: *Głogowskie Spotkania Jazzowe* (2010) i *Jazzonalia* w Koninie (2010). Razem z Lena Romul Quintet koncertował w renomowanych klubach jazzowych, m.in.: „Blue Note” i „Dylemat” w Poznaniu, „Piec-Art” w Krakowie, „Tygmont” w Warszawie, Sax-Club „Ucho” w Gdyni.

Z formacją Michał Szkil Quartet w roku 2009 zdobył II Nagrodę zespołową na *II Festiwalu Tarnów Jazz Contest*. Na tym samym festiwalu w roku 2011 z zespołem Szkil/Pernal Quintet uzyskał I Nagrodę w kategorii zespołowej oraz Grand Prix festiwalu. W 2013 roku zdobył I Miejsce w *Ogólnopolskim Przeglądzie Młodych Zespołów Jazzowych i Bluesowych* Gdyńskiego Sax Clubu. W tym samym roku kwintet ten otrzymał główną nagrodę na *Międzynarodowym Festiwalu Getxo Jazz Festiwal* w Hiszpanii. Elementem nagrody było wydanie płyty z nagraniami z występu konkursowego i koncertu laureatów oraz kwalifikacja na konkurs jazzowy w Hoelilaart w Belgii.

Do najważniejszych osiągnięć indywidualnych mgra Michała Szkila należą: wyróżnienie podczas *Warszawskiego Festiwalu Pianistów Jazzowych* (2011), II Miejsce w konkursie *Nowa Nadzieja Jazzu* w Łomży (2011), II Miejsce w *VIII Konkursie Pianistów Muzyki Rozrywkowej* w Warszawie (2013) oraz I Nagroda indywidualna podczas festiwalu *50. Jazz nad Odrą* (2014).

Michał Szkil może pochwalić się również pracą w charakterze wykładowcy czy instruktora, prowadząc zajęcia z fortepianu i sekcji rytmicznej, m. in. podczas *XII Międzynarodowego Kursu Big-Bandów* w Nysie (2011, 2012).

Od 2012 roku jest członkiem zespołu Lichtański Sound Lab, z którym zdobył wyróżnienie na *XXXVI Międzynarodowym Festiwalu Młodych Zespołów Jazzowych „Jazz Juniors”* (2012), Grand Prix oraz nagrodę specjalną w postaci nagrania płyty podczas koncertu na żywo w PR Katowice na *XV Zadymce Jazzowej „Lotos Jazz Festiwal”* (2013) oraz II Miejsce na *XII Międzynarodowym „Krokus Jazz Festiwal”* w Jeleniej Górze (2013). Zespół Lichtański Sound Lab regularnie koncertuje w Polsce i za granicą, m.in. na *Delhi International Jazz Festiwal*.

Po ukończeniu studiów został zatrudniony w charakterze wykładowcy oraz akompaniatora w Akademii Muzycznej im. K. Szymanowskiego w Katowicach, gdzie pracował przez rok. W tym okresie nawiązał współpracę artystyczną z zespołem Piotra Wojtasika, z którym regularnie koncertuje, m. in. w Indiach (2015). Dzięki tej współpracy miał możliwość poznać i koncertować z innymi artystami światowej sceny jazzowej. Należą do nich m. in.: Eric Allen, John Betsch, Essiet Okon Essiet, Newman Taylor Baker, Francesco Angiuli, Victor

Toth, Maciej Sikala, Michał Barański, Sławomir Kurkiewicz, Dorota Miśkiewicz, Peter Francis, Wayn Ellington, Robert Majewski, Piotr Baron, Adam Kowalewski, Tomasz Grzegorski, Krzysztof Dziedzic, Sebastian Frankiewicz.

Od 2015 roku mgr Michał Szkil jest wykładowcą fortepianu oraz improwizacji jazzowej na dwóch kierunkach Wydziału Muzyki Uniwersytetu Rzeszowskiego.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Praca doktorska mgra Michała Szkila pt. ***Tańce rumuńskie Béli Bartóka jako źródło jazzowych inspiracji*** to dzieło artystyczne zarejestrowane na nośniku elektronicznym oraz jego opis stanowiące łącznie dysertację pod wyżej wymienionym tytułem.

Dzieło to obejmuje sześć utworów w aranżacji Michała Szkila. Są to w kolejności zaprezentowane na płycie:

1. Béla Bartók – *Jocul cu bâță*
2. Béla Bartók – *Brâul*
3. Béla Bartók – *Pe Loc*
4. Béla Bartók – *Buciumeana*
5. Béla Bartók – *Poarga – Româneasca*
6. Béla Bartók – *Mănuntelul*, arr. Michał Szkil

Utwory zostały nagrane przez zespół **Michał Szkil Quartet w składzie:**

Michał Szkil – fortepian (1, 2, 3, 4, 5, 6)

Przemysław Florczak – saksofony (tenor: 1, 2, 3; sopran: 5, 6)

Wojciech Pulcyn – kontrabas (1, 2, 3, 4, 5, 6)

Krzysztof Dziedzic – perkusja (1, 2, 3, 4, 5, 6)

Nagrań dokonano dnia 7 września 2019 roku w Studio TOKARNIA w Nieporęcie.

Pięć spośród sześciu prezentowanych na płycie utworów nagranych zostało w kwartecie - saksofon, fortepian, kontrabas, perkusja, jeden zaś (utwór nr 4: *Buciumeana*) nagrano w trio – fortepian, kontrabas, perkusja.

W pierwszym utworze *Jocul cu bâță* wykonanym przez kwartet (saksofon tenorowy, fortepian, kontrabas, perkusja) przekształcenie elementów pierwszego z tańców jest przykładem bardzo czytelnego nawiązania do pierwotnej postaci utworu. Autor w swej aranżacji w dość wierny sposób odzwierciedla oryginalną melodykę przy jednoczesnym zastosowaniu reharmonizacji. Utwór składa się ze wstępu, tematu, części improwizowanej przez solistów (fortepian, saksofon, perkusja), po której powraca temat. Aranżacja stworzona przez Doktoranta rozbudowuje czas utworu do 4'46" (czas wersji oryginalnej to 1'30") i utrzymana jest w konwencji rytmicznej tzw. *even eights*. W stosunku do oryginału Beli Bartóka zmodyfikowano metrum z 2_4 na 4_4 , dodatkowo dokonując augmentacji rytmicznej. Harmonia zastosowana w tej aranżacji zasadniczo odbiega od oryginału. Przebiegi harmoniczne towarzyszące tematowi mają prostą budowę i pozbawione są dysonujących wyższych składników akordowych. Część improwizowana zaś odznacza się bardziej złożoną harmoniką wykorzystującą akordykę dysonującą i alterowaną.

W drugim utworze *Brâul* wykonanym również przez kwartet (saksofon tenorowy, fortepian, kontrabas, perkusja) widoczne są w różny sposób przetwarzane elementy oryginalnej, krótkiej, 32-taktowej kompozycji (A+A₁). Główny temat pochodzi wprost z kompozycji Bartóka. Aranżacja stworzona przez Doktoranta jest jednak formą znacznie

bardziej rozbudowaną w stosunku do oryginału. Utrzymano metrum parzyste, zmieniając jedynie takt prosty 2_4 na złożony 4_4 . Podobnie jak w utworze *Jocul cu bâță* tak i tutaj wykorzystano konwencje rytmiczną *even eights* oraz także *medium swing*. Tonacja w większości przebiegu utworu pozostała taka jak w oryginale (d-moll).

Utwór trzeci – *Pe Loc* zaaranżowany podobnie, jak dwa poprzednie, na kwartet (saksofon tenorowy, fortepian, kontrabas, perkusja) odznacza się swobodą wykonawczą polegającą na stworzeniu przez muzyków wrażenia gry *ad libitum*. Taka otwarta konwencja interpretacyjna daje pewien oddech w kontekście odbioru całego cyklu. Zapis nutowy określa tu jedynie podstawę harmoniczną i skale wykorzystane w improwizacji, a zmiana metrum z 2_4 na 4_4 ma jedynie na celu poprawę czytelności tekstu. W jazzie najczęściej wykonawcy mają swobodę w doborze materiału dźwiękowego. Wykorzystane tutaj rozwiązanie stawia na pierwszym planie kolorystykę harmoniczną.

Utwór czwarty – *Buciumeana*, wykonany wyjątkowo (jedyne utwór na płycie) przez trio (fortepian, kontrabas, perkusja) odznacza się wyraźnie balladowym charakterem, o wolnym, stałym pulsie. We fragmentach utrzymany jest więc w stałej pulsacji, w innych zaś, dominuje *tempo rubato*. Metrum zostało tu zmienione na parzyste – 4_4 w miejsce oryginalnego, nieparzystego 3_4 . Niewielkie modyfikacje melodyczno-rytmiczne powodują nieco inne niż u Bartoka rozłożenie akcentów frazowych. Harmonia zasadniczo różni się od pierwowzoru, jednak posiada pewne elementy wspólne z wersją oryginalną. Tym elementem jest np. nuta pedałowa na dźwięku A utrzymana w dwóch pierwszych frazach tematu (t. 1-6).

Utwór piąty – „*Poarga*” *Româneasca* wykonany w kwartecie (saksofon sopranowy, fortepian, kontrabas, perkusja) odznacza się rozbudowaną formą i bogatą aranżacją. Utrzymany jest w dużej części w konwencji rytmicznej *even eights* (jedynie końcowy fragment utworu realizowany jest w *tempo rubato*). W aranżacji zastosowano metrum parzyste złożone 4_4 (jedynie w t. 88 jest metrum 3_4), podczas gdy w oryginalnej wersji utwór charakteryzuje się metrum zmiennym 3_4 i 2_4 . Aranżacja w niewielkim tylko stopniu czerpie z głównej melodii Bartoka, gdyż temat oryginalny opiera się na prostym tonicznym trójdźwięku durowym, który nie daje wielkich możliwości interpretacyjnych z punktu widzenia estetyki jazzowej. Za wspólny mianownik obu wersji można uznać natomiast powtarzające się figury rytmiczne w postaci synkop, które poprzez przesunięcie akcentów na słabą część taktu są niejako nawiązaniem do schematu rytmicznego podkreślającego słabe części taktu w akompaniamencie oryginalnej wersji utworu. Harmonika zastosowana w tym utworze opiera się często na akordach majorowych oraz akordach z dodaną sekundą, kwartą lub sekstą.

Ostatni, szósty utwór – *Mănuntelul* wykonany jest również w kwartecie (saksofon sopranowy, fortepian, kontrabas, perkusja) i charakteryzuje się rozbudowaną aranżacją i złożoną formą. Dominuje tu metrum 4_4 , a symptomatyczną cechą jest zmiana tempa na przestrzeni utworu. Linia melodyczna jest odwzorowaniem tematu z wersji oryginalnej z pewnymi modyfikacjami. W warstwie harmoniczej dostrzec można dosyć znaczne różnice w stosunku do wersji oryginalnej. Uwidacznia się to np. w zamianie skali lidyjskiej na miksolidyjską, co ma znaczący wpływ na kolorystykę harmoniczną. Elementem podkreślającym ludowy charakter tego utworu jest zastosowanie kwint burdonowych

w przesunięciach ascendentalnych i descendentalnych wykonywanych przez fortepian w dolnym rejestrze w kulminacyjnym fragmencie tematu.

We wszystkich zaprezentowanych przez zespół utworach dostrzega się dużą dbałość o jakość brzmienia, precyzyjne zgranie rytmiczne oraz logiczne budowanie napięcia emocjonalnego na przestrzeni formy. Ponadto, na uznanie zasługuje techniczna jakość nagrania materiału dźwiękowego.

Dzieło artystyczne mgra Michała Szkila zarejestrowane na płycie CD potwierdza zarówno znakomity warsztat pianistyczny jak i wielką dojrzałość twórczą i artystyczną doktoranta. Zaprezentowane aranżacje utworów Beli Bartoka ukazują mgra Michała Szkila jako artystę posiadającego swój własny, oryginalny idiom twórczej i wykonawczej wypowiedzi. Jego osobowość artystyczna, bogata wyobraźnia pozwala wykreować na bazie własnych aranżacji nową jakość muzyczną. Bardzo dobra technika i warsztat instrumentalny pozwalają Autorowi z dużą swobodą operować narzędziami wykonawczymi, a świadomość poparta wiedzą teoretyczną pomaga w wykorzystaniu odpowiednich skal, reharmonizacji czy innych środków ekspresji dzieła muzycznego.

Opis dzieła artystycznego rozprawy doktorskiej liczący 94 strony składa się z czterech głównych rozdziałów. Poprzedzone one zostały **Wstępem**, w którym autor przybliżył etnomuzykologiczne zainteresowania Beli Bartoka, które odcisnęły znaczący wpływ na twórczość tego kompozytora. Autor podkreśla również, iż w polskiej literaturze specjalistycznej nie można odnaleźć wielu informacji na temat folkloru rumuńskiego, ponieważ ten obszar nauki nie był dotąd przedmiotem szerzej zakrojonych badań. Tak więc jednym z celów tej pracy jest uzupełnienie luki badawczej w literaturze przedmiotu z dziedziny etnomuzykologii. Głównym zaś celem, jak podaje Doktorant w opisie koncepcji swej pracy doktorskiej jest pokazanie uniwersalności i ponadczasowości *Tańców Rumuńskich*, które stanowią nieustanne źródło inspiracji również dla muzyków jazzowych. Formy wariacyjne *Tańców Rumuńskich* w aranżacji Michała Szkila są tego dobitnym przykładem. **Rozdział I** nawiązuje do historii i stylistyki tańców folkloru rumuńskiego. Autor dokonuje charakterystyki rumuńskiej muzyki ludowej z punktu widzenia najistotniejszych elementów stylistycznych, nie wyłączając instrumentarium muzycznego. **Rozdział II** zawiera notę biograficzną Beli Bartoka oraz próbę wyszczególnienia elementów symptomatycznych dla węgierskiej i rumuńskiej muzyki ludowej. **Rozdział III** stanowi analizę *Tańców Rumuńskich* Beli Bartoka w transkrypcji dokonanej przez Zoltana Szekeleya na skrzypce i fortepian. Autor pracy dokonuje szczegółowej analizy formy muzycznej i poszczególnych elementów dzieła muzycznego utworów przedmiotowego cyklu. W **Rozdziale IV** dokonuje zaś wnikliwej analizy własnych aranżacji *Tańców Rumuńskich* – co stanowi główny przedmiot badań Autora, a nagranie jest jego doktorską pracą artystyczną.

Opis doktorskiej pracy artystycznej ujawnia dobry poziom wiedzy Doktoranta zakresu teorii muzyki, a przeprowadzone analizy w sposób wyczerpujący odnoszą się do najistotniejszych treści. Autor nie ustrzegł się jednak pewnych niezgrabności językowych czy nieprawidłowości pojęciowych, np. s. 46 i 47: *rytm harmoniczny* zamiast *tempo harmoniczne*; s. 52: *...użycie akodru G-dur od prymy...* zamiast *...użycie akordu G-dur w postaci zasadniczej*; s. 63: *fortepian a cappella* zamiast *fortepian solo*; s. 66: *...realizowanych przez lewą rękę fortepianu...* zamiast *...realizowanych w dolnym planie fortepianu*; s. 66: *...mimo braku konkretnej warstwy harmonicznej...* zamiast *...pomimo braku pełnej warstwy harmonicznej...*;

s. 38: *dużej dynamice* zamiast *głośnej dynamice*. Na szczególną uwagę zasługują zamieszczone w dysertacji liczne przykłady nutowe, klarownie obrazujące analizowane zagadnienia. W **Podsumowaniu**, w którym Autor raz jeszcze przytacza zamysł i cel swej pracy oraz porusza kwestię inspiracji czyjąś twórczością, sposobów twórczego wykorzystania i przetwarzania kompozycji innych autorów czy też utworów tradycyjnych. Wymienia najistotniejsze płaszczyzny będące podstawą artystycznego opracowania takich utworów we własnej konwencji, która, jak pisze, może mniej lub bardziej odbiegać od oryginału. Efektem indywidualnego podejścia do aranżacji jest oryginalność tworząca zupełnie nową jakość. W ostatnich słowach Autor, odnosząc się do własnych opracowań *Tańców Rumuńskich* podkreśla swoje stylistyczne zainteresowania, a także poszukiwania nowych rozwiązań w muzyce tradycyjnej.

Opis wieńczy **Bibliografia**, **Spis przykładów nutowych** oraz **Aneksy** zawierające zapis nutowy wszystkich autorskich aranżacji *Tańców Rumuńskich*.

Praca napisana jest językiem poprawnym. Strona edytorska, poza bardzo nielicznymi „literówkami” (s. 65, w. 5 – jest: *wyszczególnionym*, ma być: *wyszczególnionymi*), nie budzi zastrzeżeń.

Zwrócone tu drobne uwagi w niczym jednak nie umniejszają wartości prezentowanego dzieła artystycznego i jego Opisu.

KONKLUZJA

Po szczegółowym zapoznaniu się z przedstawioną dokumentacją mogę z przekonaniem stwierdzić, że zarówno dorobek artystyczny Pana mgra Michała Szkila jak i przedstawiona do oceny praca doktorska pt. *Tańce rumuńskie Béli Bartóka jako źródło jazzowych inspiracji* spełniają wymogi art.13 ust.1 ustawy z dnia 14.03.2003 r. Kandydat zaprezentował oryginalne rozwiązanie problemu artystycznego, wykazał ogólną wiedzę, posiadał umiejętności konieczne do prowadzenia samodzielnej pracy artystycznej, co uzasadnia mój wniosek o przyjęcie pracy i dopuszczenie jej do obrony umożliwiającej nadanie Panu Michałowi Szkilowi stopnia doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej *instrumentalistyka*, co niniejszym postuluję.

prof. AM Jacek Glenc

dr hab. szt. muz.